

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-67(5)/17/JK

Warszawa, 05 lipca 2017 r.

DECYZJA DIH-1/49/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Pauliny Szczuckiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 2017 r. (nr akt: D/KA.ŻG.8361.19.2017), którą wymierzono ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 2 – 8 lutego 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej „*Wielkopolskim WIIH*”, w sklepie mieszczącym się przy ul. Konopnickiej 1B w Ostrowie Wielkopolskim, należącym do przedsiębiorcy Pauliny Szczuckiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, zwanej dalej również „*stroną*”, oceniono prawidłowość oznakowania środków spożywczych w opakowaniach jednostkowych. W wyniku powyższego stwierdzono, że siedem partii o łącznej wartości 810,40 zł, tj.:

- 1) SCHOKO BUTTERKEKS 125g e, w ilości 12 op., o wartości 54,00 zł, EDEKA ZENTRALE AG&Co.KG D-22291 Hamburg, 5014841;
- 2) Weisse Schokolade mit ganzen Haselnüssen (27%) 125g e, w ilości 15 op., o wartości 82,50 zł, Moser Roth GmbH Waldstr. 27, D-13403 Berlin;

- 3) Pflanzenöl aus Raps 1 Liter e, w ilości 3 but., o wartości 22,50 zł, EDEKA ZENTRALE AG&Co.KG D-22291 Hamburg, 5176033;
- 4) Capri- Sonne 200 ml e, w ilości 227 op., o wartości 272,40 zł, Deutsche SiSi-Verke Betriebs GmbH, D-69009 Heidelberg;
- 5) Kaffee Dallmayr Ethiopia 500 g e, w ilości 8 op., o wartości 248,00 zł, Alois Dallmayr Dienerstrasse 14-15, 80331 Müncher Gemahlen/Vakuumverpackt;
- 6) Früchte Tee – Fruchtiger Genuss 75 g e, w ilości 14 op., o wartości 77,00 zł, EDEKA ZENTRALE AG&Co.KG D-22291 Hamburg, 5009886;
- 7) Nuss Müsli Mit Sultaninen Und Nüssen 1000g e, w ilości 6 op., o wartości 54,00 zł, EDEKA ZENTRALE AG&Co.KG D-22291 Hamburg, 5000914,

nie odpowiadało jakości handlowej z uwagi na brak polskiej wersji językowej wykazu danych szczegółowych, których podanie jest obowiązkowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18, z późn. zm.), zwane dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, co narusza art. 15 tego rozporządzenia. Ponadto brak oznakowania w języku polskim naruszał przepisy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, oraz art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 149, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia*”.

Ustalenia kontroli udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 8 lutego 2017 r. (nr akt kontroli: D/KA.ŻG.8361.19.2017), załączniku do Protokołu oraz Protokole oględzin nr 2.

W związku z powyższym, pismem z dnia 22 marca 2017 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Paulinę Szczucką, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia jej kary pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, a także o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 r. (nr akt: D/KA.ŻG.8361.19.2017), Wielkopolski WIIH, wymierzył przedsiębiorcy Paulinie Szczuckiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc

złoty) w związku z wprowadzeniem do obrotu siedmiu partii produktów niewłaściwej jakości handlowej.

Pismem z 8 maja 2017 r., przedsiębiorca Paulina Szczucka, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”.

W uzasadnieniu strona podniosła, że nie zgadza się z interpretacją organu pierwszej instancji obowiązków wynikających z art. 15 rozporządzenia 1169/2011. Strona poinformowała także, że kontrola przeprowadzona w 2016 r. przez Państwową Inspekcję Sanitarną, również w zakresie oznakowania produktów, nie wykazała nieprawidłowości.

Pismem z 13 czerwca 2017 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Paulinę Szczucką, prowadzą działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 k.p.a., prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie 1169/2011 doprecyzowało w art. 8 zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Przepis art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych. Ponadto, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych

mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia).

Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością.

Jak stanowi art. 15 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, bez uszczerbku dla art. 9 ust. 3 obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być podane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państw członkowskich, w których dany środek spożywczy jest wprowadzany na rynek.

Zgodnie natomiast z art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane co najmniej w języku polskim. Art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia stanowi natomiast, że środki spożywcze wprowadzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej muszą być oznakowane w języku polskim. Środki spożywcze mogą być ponadto oznakowane w innych językach.

Przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 tej ustawy wskazuje natomiast, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy Pauliny Szczuckiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa „PAULA” Paulina Szczucka „EUROSKLEP” w Przybysławicach, Wielkopolski WIIH stwierdził, że wprowadzone do obrotu siedem partii artykułów rolno-spożywczych nie odpowiada wymaganiom jakości handlowej z uwagi na brak oznaczeń w języku polskim. W związku z powyższym, organ pierwszej instancji, wydał decyzję, na podstawie której, z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 1.000 zł. W ocenie Prezesa UOKiK, decyzja organu pierwszej instancji jest prawidłowa.

Odwołując się od decyzji, strona kwestionuje ustalony przez Wielkopolskiego WIIH stan faktyczny, próbując dowieść, że wprowadzonych przez nią do obrotu artykułów rolno-spożywczych nie dotyczył obowiązek oznaczenia informacjami w języku polskim. Zdaniem strony, art. 15 rozporządzenia 1169/2011 nie mówi o tym, że skład produktu ma być zamieszczony w języku urzędowym danego kraju, a jedynie, że język ten ma być łatwo zrozumiały. Strona podniosła, że specyfika opisów składu produktów spożywczych jest taka, że niektóre słowa brzmią podobnie, a nawet tożsamo w języku polskim i języku oryginalnym, czego przykładem może być słowo cacao albo mussli. Wymogi stawiane przez ww. przepis, w opinii strony, dotyczą podawania tzw. „składników – niespodzianek”, czyli nietypowych substancji i alergenów. Strona twierdzi, iż organ żąda również, aby szczegółowe oznaczenie produktu dotyczyło także procentowego udziału poszczególnych składników w produkcie, czego nie podają nawet sami producenci. Zbadanie tego wymagałoby przeprowadzenia specjalistycznych badań, a to wiązałoby się dla sprzedawcy detalicznego z ogromnymi kosztami. Dalej strona stwierdza, że zgodnie z art. 30 rozporządzenia 1169/2011 obowiązkowe są jedynie informacje o wartości odżywczej, zawartości białka, tłuszczów, kwasów tłuszczowych nasyconych, węglowodanów i cukrów.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez stronę w odwołaniu, Prezes UOKiK stwierdził, co następuje.

Rozumowanie ww. przepisów przedstawione przez stronę nie może być przez organ przyjęte. Nie można zgodzić się z tłumaczeniem strony, iż przepisy nie stanowią o obowiązku umieszczania informacji o produkcie w języku urzędowym państwa, w którym produkt ma być wprowadzony do obrotu. Wprawdzie przepis art. 15 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011 wskazuje, że obowiązkowe informacje o produkcie mają być zamieszczone w języku łatwo zrozumiałym dla konsumenta, jednakże zgodnie z ust. 2 ww. przepisu, na swoim własnym terytorium państwa członkowskie, w których dany środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, mogą określić, że dane szczegółowe są podawane w jednym lub w kilku językach urzędowych Unii. Polski ustawodawca w art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, którego organ pierwszej instancji nie przywołał jako naruszonego przepisu, ustanowił wymóg, aby artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu były oznakowane co najmniej w języku polskim. Taki sam wymóg ustanowiono również w art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, w myśl którego środki spożywcze wprowadzane do obrotu na terytorium Polski muszą być oznakowane w języku polskim. Nie ulega zatem wątpliwości, że przedsiębiorcy wprowadzający produkt na rynek polski muszą dostarczyć pisemne informacje o nim w języku polskim. Obowiązek ten dotyczy nie tylko informacji obowiązkowych, ale wszystkich istotnych informacji o produkcie (zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. j rozporządzenia 1169/2011 „oznakowanie/etykietowanie” to m.in. wszelkie napisy i dane szczegółowe). Nie ma więc tu znaczenia fakt, że niektóre słowa brzmią podobnie, a nawet tożsamo zarówno w języku polskim, jak i języku producenta. Za zupełnie niezrozumiałe należy uznać zatem stanowisko strony, iż wymóg tłumaczenia na język polski dotyczy tylko „tzw. składników-niespodzianek”, czyli nietypowych substancji i alergenów. Dane szczegółowe, których podanie jest obowiązkowe zostały bowiem wymienione w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011 i jest to 12 kategorii, w tym m.in. nazwa żywności, wykaz składników, ilość

składników czy wartość odżywcza. Informacje obowiązkowe wskazane w ww. przepisie muszą być podane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumenta z państwa, w którym produkt jest wprowadzany do obrotu, o czym stanowi art. 15 ust. 1 ww. rozporządzenia (jak była mowa wyżej, w Polsce w języku polskim). Dane te są określane słownie i liczbowo (art. 9 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011). Wiadomym jest, że jeżeli informacje zostały podane liczbowo, to nie będą one tłumaczone. Odnośnie zaś podawania procentowego udziału poszczególnych składników w produkcie Prezes UOKiK zwraca uwagę, że zgodnie z art. 22 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011 jest ono obowiązkowe, gdy dany składnik lub dana kategoria składników:

- a) występują w nazwie środka spożywczego lub są zwykle kojarzone z tą nazwą przez konsumenta;
- b) są podkreślone w etykietowaniu słownie, obrazowo lub graficznie; lub
- c) są istotne w celu scharakteryzowania danego środka spożywczego i odróżnienia go od produktów, z którymi mógłby zostać mylony ze względu na jego nazwę lub wygląd.

W dalszej kolejności strona podnosi, iż sposób oznakowania produktów, jaki został zakwestionowany przez Wielkopolskiego WIIH, był przedmiotem kontroli Państwowej Inspekcji Sanitarnej w ubiegłym roku, w innym punkcie sprzedaży należącym do strony. W zakresie oznakowania towarów nie było żadnych zastrzeżeń, choć były one opatrzone takimi samymi etykietami, jak w niniejszej sprawie. Zakres informacji w języku polskim na naklejonych etykietach został wówczas uznany za wystarczający. W związku z powyższym, zdaniem strony, trudno zrozumieć, dlaczego przedmiotowo ta sama kontrola, tyle że przeprowadzona przez inny organ, kończy się zupełnie odmiennymi wnioskami.

Odpowiadając na powyższy zarzut, Prezes UOKiK zauważa w pierwszej kolejności, że z załączonego do odwołania Protokołu kontroli sanitarnej z 4 lutego 2016 r. wynika, iż przedmiotem kontroli była ocena stanu sanitarnego placówki, a nie ocena oznakowania produktów. W ww. Protokole stwierdzono jedynie, że znajdująca się w placówce część artykułów spożywczych oznaczona była w języku polskim przez producenta, a na pozostałych informacje w języku polskim są naklejane przez pracownika placówki. Tymczasem przedmiotem kontroli Wielkopolskiego WIIH była m.in. ocena zgodności oznakowania środków spożywczych z wymaganiami określonymi w przepisach (upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr D/KA.ŻG.8361.19.2017). Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że produkty oceniane przez Wielkopolskiego WIIH w trakcie przedmiotowej kontroli w zakresie oznakowania były całkowicie pozbawione takich informacji – nie było ani oznaczeń naniesionych przez producenta, ani dodatkowych etykiet, co wynika z Protokołu kontroli z 8 lutego 2017 r., protokołów oględzin oraz fotografii zakwestionowanych produktów. W tym miejscu należy zauważyć, że protokół kontroli, o którym mowa w art. 20 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 k.p.a., stanowi dowód stanu faktycznego ustalonego w tym dokumencie. Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, protokół kontroli korzysta z wiarygodności ustaleń w nim zawartych z uwagi na to, iż jest sporządzany przy udziale przedstawiciela kontrolowanego przedsiębiorcy, który ma

prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół dokumentuje stan faktyczny trudny do odtworzenia w przyszłości, z tego też względu jego podpisanie bez zastrzeżeń przez kontrolowanego stanowi dowód w sprawie [por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2013 r. (sygn. VI SA/Wa 2723/12)]. Z akt zgromadzonych w niniejszym postępowaniu wynika, że protokół kontroli został podpisany przez kontrolowanego bez uwag. Przedstawiony przez stronę ww. Protokół kontroli sanitarnej nie może więc podważyć ustaleń Wielkopolskiego WIIH. Podkreślić też należy, że w ww. Protokole kontroli sanitarnej nie wymieniono produktów, które objęto oceną, nie ma więc dowodu na to, że oceniano te same produkty, pochodzące z tej samej partii. Biorąc pod uwagę powyższe, nie może być zatem mowy o przedmiotowej tożsamości obu kontroli.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że okoliczności faktyczne, na których organ pierwszej instancji oparł zaskarżoną decyzję były jednoznaczne i stanowiły podstawą do wymierzenia stronie kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie zostały podjęte wszelkie niezbędne kroki do ustalenia stanu faktycznego oraz jej prawidłowego załatwienia – organ pierwszej instancji właściwie zastosował przepisy. Prowadzenie postępowania zgodnie z przepisami prawa procesowego oraz prawidłowe stosowanie przepisów prawa materialnego jest, w ocenie Prezesa UOKiK, działaniem zgodnym z zasadą pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut strony w kwestii naruszenia art. 8 k.p.a.

Prezes UOKiK, działając w trybie odwoławczym, ocenił również prawidłowość uwzględnienia przez Wielkopolskiego WIIH kryteriów wynikających z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i zważył, co następuje.

Stopień szkodliwości został oceniony prawidłowo, gdyż w sprawie doszło do istotnego naruszenia interesów konsumentów. Zdaniem Prezesa UOKiK, strona, wprowadzając do obrotu produkty, których oznakowanie nie odpowiadało wymaganiom przepisów, nie zapewniła też rzetelnej i pełnej informacji, dającej podstawy do dokonania świadomego wyboru. Wiadomym jest, że główną funkcją oznakowania jest przekazywanie informacji o produkcie, dlatego brak informacji w języku polskim o jego cechach uniemożliwia konsumentom dokonanie świadomego, opartego na pełnej wiedzy o produkcie wyboru. W związku z powyższym, zarzucany stronie czyn – wprowadzenie do obrotu produktów niewłaściwej jakości handlowej – narusza podstawową zasadę zaufania konsumentów w obrocie środkami spożywczymi, gdyż zostali oni pozbawieni prawa do rzetelnej informacji. Ograniczenie lub nawet brak możliwości podjęcia racjonalnej decyzji szkodzi nabywcom, gdyż wiąże się z niekorzystnym z ekonomicznego i zdrowotnego punktu widzenia wyborem produktu.

Mając na uwadze zakres naruszenia organ pierwszej instancji właściwie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości

produktów. Ponadto podkreślić należy, że informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji w języku polskim naruszał interesy konsumentów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Przy ocenie dotychczasowej działalności podmiotu na rynku artykułów spożywczych organ zasadnie wziął pod uwagę fakt, iż stronie nie były dotychczas wymierzane kary pieniężne z tytułu naruszenia przepisów prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów oraz przychodu została ustalona na podstawie informacji przekazanej przez stronę deklaracji PIT-36L.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej wyniosła łącznie 810,40 zł.

Po analizie ustawowych ww. przesłanek z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK stwierdził, że wymierzona stronie kara jest adekwatna do zakresu naruszenia i rozmiaru stwierdzonych wad. W przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 4.052 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 810,40 zł (tj. $5 \times 810,40$ zł). Wymierzona stronie przez organ pierwszej instancji kara oscyluje w granicach kary minimalnej i, w ocenie Prezesa UOKiK, będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Wielkopolskiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, zarówno łagodzących, jak i obciążających, w szczególności stopień szkodliwości czynu i zakres naruszenia.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).

Otrzymują:

1. Adw. Tomasz Mielcarek
Kancelaria Adwokacka
ul. Sądowa 3/6
63-400 Ostrów Wielkopolski
pełnomocnik
Pauliny Szczuckiej
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski